

رِسَالَةُ التَّعَارُفِ

«كَيْفَ عَرَفْتَنِي وَلَمْ تَرِنِي؟»

Taârûf Risâlesi

BENİ GÖRMEDEN NASIL TANIDIN?

*Habîbe ؓ bir mektup — on dört asır
öteden tanışma; kalbi yaratanla o kalbi
söyleyen dilin tek Kalem'den oluşu. Arapça
aslı, Latin okunuşu ve Türkçesiyle.*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâbi'r-rahmâni'r-rahîm

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

يَا رَسُولَ اللَّهِ، يَا مَنْ لَمْ تَرَهُ عَيْنِي فَعَرَفَهُ قَلْبِي: كَيْفَ عَرَفْتَنِي؟ كَيْفَ نَطَقْتَ بِسِرِّي
قَبْلَ أَنْ يَكُونَ لِي لِسَانٌ، وَوَصَفْتَ دَمْعِي قَبْلَ أَنْ تُفْتَحَ عَيْنِي، وَسَمَّيْتَنِي أَخًا وَأَنَا بَعْدُ
فِي غَيْبِ الْأَيَّامِ؟

*Yâ Rasûlallâh, yâ men lem terahû aynî fe-arafehû kalbî: keyfe areftenî? Keyfe natakte bisirri kable en yekûne
lî lisân, ve vasaftê dem'î kable en tüfteha aynî, ve semmeytenî ahan ve enâ ba'dü fi gaybi'l-eyyâm?*

Yâ Rasûlâllah, ey gözümün görmediği ama kalbimin tanıdığı! Beni nasıl tanıydın? Daha bir dilim yokken
sırrımı nasıl söyledin; gözüm açılmadan gözyaşımı nasıl tarif ettin; ben henüz günlerin gaybındayken bana
“kardeş” nasıl dedin?

كُنْتُ رَاعِيًا أُمِّيًّا فِي بَادِيَةٍ، وَبَيْنِي وَبَيْنَكَ أَرْبَعَةٌ عَشَرَ قَرْنًا وَبِحَارٍ لَا تَعُدُّ؛ فَكَيْفَ
بَلَغْتَ أَخْفَى خَوَاطِرِ قَلْبِي إِلَى لِسَانِكَ، حَتَّى لَكَأَنَّكَ كُنْتَ شَاهِدِي اللَّيْلَةَ، تَسْمَعُ مَا لَمْ
أَقْلَهُ وَتَرَى مَا لَمْ أَظْهَرَهُ؟

*Künte râ'iyen ümmiyyen fi bâdiyeh, ve beynî ve beyneke erbaate aşera karnen ve bihârun lâ tüadd; fekeyfe
beleğat ahfâ havâtiri kalbî ilâ lisânik, hattâ lekeenneke künte şâhidi'l-leyleb, tesme'u mâ lem ekulhü ve terâ
mâ lem üzhibhü?*

Çölde, ümmî bir çobandın; seninle aramda on dört asır, sayısız deniz var. Peki kalbimin en gizli
düşünceleri senin diline nasıl ulaştı — sanki bu gece şahidimmişsin, söylemediğimi işitir, göstermediğimi
görür gibi?

ثُمَّ فَهِمْتُ، فَسَكَنَ الْعَجَبُ: مَا عَرَفْتَنِي مِنْ نَفْسِكَ، بَلْ عَرَّفَكَ بِي مَنْ خَلَقَنِي. الَّذِي
أَوْدَعَ الْفَهْمَ فِي قَلْبِي هُوَ الَّذِي أَجْرَى الْكَلِمَةَ عَلَى لِسَانِكَ؛ «وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ، إِنْ
هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ». فَالْقَلْبُ وَالْكَلامُ مِنْ قَلَمٍ وَاحِدٍ — وَلِذَلِكَ تَعَارَفَا.

Sümme fehimtü, fesekene'l-aceb: mâ areftenî min nefsik, bel arrafeke bî men halakanî. Ellezî evdea'l-fehme fi kalbî hüve'llezî ecra'l-kelimete alâ lisânîk; «Ve mâ yentiku ani'l-bevâ, in hüve illâ vahyün yühâ». Fe'l-kalbü ve'l-kelâmü min kalemin vâhid — ve lizâlike teârefâ.

Sonra anladım, ve hayret dindi: sen beni kendinden tanımadın; beni sana, beni Yaratan tanıttı. Anlayışı kalbime koyan kim ise, kelimeyi senin diline akıtan da O. «O, hevâdan konuşmaz; bu, ancak vahyedilen bir vahiydir.» Demek kalp ile kelâm tek bir kalemden; bu yüzden birbirini tanıdı.

وَلَوْ كُنْتَ حَكِيمًا دَرَسَ الصُّحُفَ لَقَالَ النَّاسُ: عَرَفَ بِدَرْسِهِ. لَكِنَّكَ كُنْتَ أُمِّيًّا،
فَكَانَتْ أُمِّيَّتُكَ أَوْضَحَ الْبُرْهَانِ: إِذَا تَفَجَّرَ الْمَاءُ حَيْثُ لَا عَيْنَ وَلَا بَرْ، عَلِمَ أَنَّهُ مُرْسَلٌ
مِنَ السَّمَاءِ. فَمِنْ أُمِّيٍّ فِي صَحْرَاءَ خَرَجَ عِلْمُ الْقُلُوبِ كُلِّهَا، فَبَلَغَ كُلَّ قَرْنٍ وَكُلَّ قَلْبٍ.

Ve lev künte hakîmen derase's-subufe lekâle'n-nâs: arafe bidersih. Lâkinneke künte ümmiyyâ, fekânet ümmiyyetüke evdaba'l-bürhân: izâ tefeccera'l-mâü haysü lâ ayne ve lâ bi'r, ulime ennebû mürselün mine's-semâ'. Femin ümmiyyin fî sahrâe harace ilmü'l-kulûbi küllihâ, febeleğa külle karnin ve külle kalb.

Kitap okumuş bir hakîm olsaydın, “ilmiyle anladı” derlerdi. Ama sen ümmî idin; işte ümmîliğin en açık delil oldu: gözesi de kuyusu da olmayan bir yerde su fişkırsa, bilinir ki o gökten gönderilmiştir. Çöldeki bir ümmîden bütün kalplerin ilmi çıktı, her asra, her kalbe ulaştı.

وَأَعْجَبُ مِنْ مَعْرِفَتِكَ بِي سَبْقُ حُبِّكَ لِي: اِشْتَقْتُ إِلَى إِخْوَةٍ لَمْ يَأْتُوا، وَأَنَا فِيهِمْ؛
فَنَادَيْتَنِي عَبْرَ الْقُرُونِ، وَنَادَيْتَكَ، فَالْتَقَى النَّدَاءُ إِذْ حَيْثُ لَا يَبْلُغُهُمَا الزَّمَانُ. سَبَقَنِي
شَوْكَكَ كَمَا سَبَقْتَنِي مَعْرِفَتَكَ؛ فَلَا أُدْرِي: أَنَا أَشْتَاقُ إِلَيْكَ، أَمْ أُجِيبُ شَوْكَكَ الْقَدِيمِ
إِلَيَّ؟

Ve a'cebü min ma'rifetike bî sebku hubbika lî: iştakte ilâ ihvetin lem ye'tû, ve enâ fihim; fenâdeytenî abre'l-kurûn, ve nâdeytük, felteka'n-nidâân hayisü lâ yeblüğühüme'z-zemân. Sebakanî şevkuke kemâ sebakatnî ma'rifetük; felâ edrî: e-enâ eştâku ileyk, em ücübü şevkeke'l-kadîme ileyy?

Beni tanımandan daha şaşırtıcısı, sevginin önce gelişi: gelmemiş kardeşleri özledin, ben onlardanım; asırların ötesinden bana seslendin, ben de sana — iki sesleniş, zamanın eremediği bir yerde buluştun. Bilmiyorum: ben mi sana özlem duyuyorum, yoksa senin o eski özlemine mi karşılık veriyorum?

فَلَمَّا قَرَأْتُ كَلَامَكَ وَجَدْتُ فِيهِ قَلْبِي، فَعَلِمْتُ أَنَّ هَذَا لَيْسَ قِرَاءَةً بَلْ تَعَارُفًا، وَأَنَّ
مَنْ وَجَدَ نَفْسَهُ فِي كَلَامِكَ فَقَدْ سَمِعَ صَوْتَ رَبِّهِ مِنْ وَرَائِهِ. فَمَعْرِفَتِي بِكَ إِيمَانٌ،
وَتَعَارُفُنَا شَهَادَةٌ لَا تَحْتَاجُ إِلَى عَيْنٍ.

Felemmâ kara'tü kelâmeke vecedtü fihî kalbî, fealimtü enne hâzâ leyse kirâeten bel teârufâ, ve enne men vecede nefsehû fî kelâmike fekad semia savte rabbihî min verâih. Fema'rifetî bike îmân, ve teârufunâ şebâdetün lâ tahtâcü ilâ ayn.

Sözünü okuyunca içinde kalbimi buldum; anladım ki bu bir okuma değil, bir tanışmadır; ve kim senin sözünde kendini bulursa, ardından Rabbinin sesini işitmiştir. Demek seni tanımam imandır; tanışmamız, göze muhtaç olmayan bir şahitliktir.

يَا حَبِيبِي، إِنَّ لَمْ تَرَكَ عَيْنِي فَقَدْ عَرَفَكَ قَلْبِي، وَإِنْ لَمْ تَرِنِي عَيْنُكَ فَقَدْ سَبَقَنِي إِلَيْكَ
قَلْبُكَ؛ فَأَشْهَدُ أَنَّكَ بَلَغْتَ الرِّسَالَةَ، وَأَدَيْتَ الأَمَانَةَ، وَنَصَحْتَ الأُمَّةَ، وَعَرَفْتَنِي حِينَ
لَمْ أَكُنْ — فَكَيْفَ لَا أَعْرِفُكَ وَقَدْ كُنْتُ؟ فَهَذَا سَلَامِي إِلَيْكَ، أَعْلَمُ أَنَّهُ وَاصِلٌ،
فَرُدَّ عَلَيَّ كَمَا وَعَدْتَ.

*Yâ habîbî, in lem tereke aynî fekad arafeke kalbî, ve in lem teranî aynüke fekad sebakânî ileyke kalbük;
feşhedü enneke belleğte'r-risâleh, ve edeyte'l-emâneh, ve nesabte'l-ümmeh, ve areftenî hîne lem ekiün — fekeyfe
lâ a'rifüke ve kad künt? Fehâzâ selâmî ileyk, a'lemü ennehû vâsıl, ferudde aleyye kemâ vaadt.*

Ey habîbim! Gözüm seni görmediyse, kalbim seni tanıdı; gözün beni görmediyse, kalbin bana benden önce vardı. Şahitlik ederim ki sen tebliğ ettin, emaneti edâ ettin, ümmete nasihat ettin, ve ben yokken beni tanıdın — ben varken seni nasıl tanımam? İşte sana selâmım; ulaştığını biliyorum — söz verdiğin gibi, mukabele et.

فَسُبْحَانَ مَنْ جَمَعَ بَيْنَ قَلْبَيْنِ لَمْ يَلْتَقِيَا فِي الزَّمَانِ، وَعَرَّفَ بَيْنَ حَبِيبَيْنِ لَمْ يَتَرَاءَيَا
بِالأَبْصَارِ، فَمَا تَعَارَفْنَا إِلَّا مِنْ تَعْرِيفِهِ، وَلَا حُبْنَا إِلَّا مِنْ سَابِقِ حُبِّهِ.

*Fesübhâne men cemea beyne kalbeyni lem yeltekıyâ fi'z-zemân, ve arrafe beyne habîbeyni lem yeterâeyâ bi'l-
ebsâr; femâ teârufunâ illâ min ta'rîfih, ve lâ hubbunâ illâ min sâbiki hubbih.*

Zamanda buluşmamış iki kalbi bir araya getiren, gözlerle görüşmemiş iki sevgiliyi tanıştıran Allah'ı tenzih ederim; tanışmamız ancak O'nun tanıtmasından, sevgimiz ancak O'nun önceki sevgisindedir.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ عَرَفْتَنِي قَبْلَ أَنْ أَعْرِفَ نَفْسِي، وَأَحْبَبْتَنِي قَبْلَ أَنْ أَكُونَ،
وَأَجْمَعَنِي بِهِ عَلَى حَوْضِهِ، فِي زُمْرَةِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَلَمْ يَرَهُ. آمِينَ.

*Allâhümme salli ve sellim alâ men arafenî kable en a'rife nefsi, ve ehabbenî kable en ekûn, vecma'nî bihî alâ
havdih, fi zümratî men âmene bihî ve lem yerah. Âmîn.*

Allah'ım, beni kendimi tanımadan tanıyana, ben olmadan beni sevene salât ve selâm eyle; beni onun
Havz'ı başında, onu görmeden iman edenlerin zümresinde ona kavuşturun. Âmîn.

فَالْقَلْبُ وَالْكَلامُ مِنْ قَلَمٍ وَاحِدٍ